

או -
או !

„מלביג ישמיעאל“

כל אדם יודע כי הנחלת מזחמה כרוכה בתיכנון צבאי מדויק בגיוס כל הכוחות ובפעולה צבאית כוללת. אולם רוב האנשים סבורים, משום מה, כי השלום מתנהל מעצמו - שאין לעשות למענו דבר, אין לתכננו, אין לגייס למענו את הכוחות. זוהי דיעה רחוקה מן האמת: את השלום יש לערוך באותם מעוף ותנופה כשם שעורכים מזחמה.

התאור הבא מבוסס על תכנית מוחשית של אישיות ישראלית. אין זאת התכנית היחידה שבאה בחשבון. אולם יש בה כדי להצביע על הבעיות, המכשולים והסיכויים הצפויים להתקפת-שלום ישראלית. אמיתית.

התקפת-השלום הגדולה, שעתידיה היתה לשנות את ההיסטוריה של המרחב ולתת כיוון חדש לגמרי לתנועת-השיחור העב' קיץ והערבית כאחת, החלה ביום רגיל מאד של קיץ 1954.

בארמון הזכויות העצום בניו-יורק התכנסו גי ציגי המדינות, התכוננו למושב נוסף של עצרת א"ם. משועממים וחסרי-אשליות ציפו הנציגים למנה הרגילה: השמעה ארסית על ארצות-הברית בפי אנדריי וישינסקי, התקפה מורעלת על ברית המועצות בפי הנרי קאבוט לודג', עשרות הסיכ סוכים הקטנים, שנמאסו על הכל, מקאשמיר ועד ארץ-ישראל.

גם הופעתו של ראש-ממשלת ישראל ושר-החוץ שלה, משה שרת, לא עוררה כל תשומת-לב. המנ' היג הישראלי נמוך-הקומה והשחרחר נראה לא פעם באולמות א"ם. תשומת-לב רבה יותר עוררה הופעתו של השייך מוחמד עבד אל-סלאם טאהר, דמות גברית חבושת-כמיה, החבר הערבי הראשון של המשלחת הישראלית.

כשנפתח הדיון על „בעית ארץ-ישראל“ השתררה אורה מנוממת באולם. הנציגים ידעו שאין פת רון לסכסוך, וכי נאומי כל הצדדים אינם אלא דבריי-תעמולה טבולים בחומצה גפריתנית. הנציגים הערבים, במקומותיהם, פיששו בניירותיהם, התכוננו איש איש לנאמו, שעה שמש שרת התקדם לעבר דוכן הנואמים בקצה האולם, מתחת לסמל העגול של א"ם. כמה נציגים ערביים אף הורידו, באופן הפגנתי, את האיזניות מראשיהם.

אולם כעבור דקות מעטות מאד חזרו כל הי אוזניות למקומותיהן. נציגים חשובים, שהסתובבו במסדרונות, הוזעקו בבהלה חזרה לאולם. מזונן העתונאים התרוקן כהרף עין, תושביו הקבועים אצו לאולם. השמועה המתפשטת בארמון א"ם באיתה מהירות כמו בכל מקום אחר, בישה: נפלה פצצה.

ואמנם, היתה זאת פצצה. בקולו הצלול, הקפי דגי, בעל המיבטא המזרחי, קרא משה שרת מן הכתב הודעה שלא היתה עוד כדוגמתה בתולדות האר"ם.

„ממשלת ישראל“, אמר שרת, מבלי להרים את קולו, „ראתה בשנים האחרונות בחזרה גוברת והולכת את המצוקה והניחון שגברו והחמירו במחנות הפליטים מארץ-ישראל. היא החליטה מרצונה, לפי ציווי מוסרי פנימי, לתרום את תרומתה לחיסול טרגדיה אנושית זו.

ממשלת ישראל קבעה בעבר, והיא קובעת גם היום, שאין היא אחראית למצוקה זו. פליטים

„שלום עם ישראל! צעקו הפליטים הערבים במחנה חר'יונים לעבר השוטרים המצרים“

